

нѣщо въ обоза, или въ кухнитѣ, ако ще на самата линия да бжде... Азъ, затъ, съмъ фурнаджия... Не рачиха. Дадоха ми пушка — пленници да пазя... Пъкъ тѣ всѣки день бѣгатъ, ще трѣбва да гърмя, да ги убивамъ... Азъ това не мога! — упорито отсѣче той и млъкна.

— Жена, деца, имашъ ли?

— Имамъ, г. подпоручикъ... Имамъ жена и четири деца.

— Е, какво ще правятъ тѣ, като се върнатъ другитѣ, а пъкъ ти останешъ да гниешъ въ затвора?

Човѣкътъ се попригърби, сви рамене подъ окжсаната шинела, помълча и продума:

— Какъ да е, ще изкаратъ съ Бога...

Настана отново кратко мълчание.

— Каква е тазъ книга тамъ? — посочихъ азъ въ жгъла.

— Евангелието, г. подпоручикъ.

Стана още по-тежко въ схлупеното помѣщение. Трѣбваше да се измъкна по-скоро. На излизане, не се стѣрпѣхъ и го запитахъ:

— Пушишъ ли?.. Да ти оставя цигари... Или нѣщо друго да искашъ?